

ANDREW PETERSON

SAGA O RODBINI

WINGFEATHER

NA SEVER!
ALI PA TE POŽREM!

DRUGA KNJIGA

ANDREW PETERSON

SAGA O RODBINI
WINGFEATHER

DRUGA KNJIGA

NA SEVER!
ALI PA TE POŽREM!

Nori pobegi.

Brezupno popotovanje.

In strašni Strupniki s Hudirja.

Družina
2025

Andrew Peterson
NA SEVER! ALI PA TE POŽREM
Druga knjiga Sage o rodbini Wingfeather

Naslov izvirnika:
NORTH! OR BE EATEN, The Wingfeather Saga, Book 2

© 2009 Andrew Peterson
© ilustracij Andrew Peterson

Prevod je izšel v sodelovanju z WaterBrook, podružnico Random House, ki je del Penguin Random House LLC.

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2025

Prevod: Mateja Petan
Urednica: dr. Tina Osterman
Jezikovni pregled: dr. Matic Pavlič
Korektura: Lejla Križanič Krk
Prelom in oblikovanje: Družina d. o. o.
Izdala: Družina d. o. o.
Zanjo: Tone Rode
Tiskano po naročilu
Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2025

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-93-312.9

PETERSON, Andrew, 1974-

Saga o rodbini Wingfeather. Knj. 2, Na sever! Ali pa te požrem! : nori pobegi, brezupno popotovanje in strašni Strupniki s Hudirja / [besedilo, ilustracije] Andrew Peterson ; [prevod Mateja Petan]. - Ljubljana : Družina, 2025

Prevod dela: The Wingfeather saga. Book 2, North! Or be eaten

ISBN 978-961-04-1198-7 (trda vezava)

ISBN 978-961-04-1199-4 (broš.)

COBISS.SI-ID 237442051

LEDENE PRERUJE

HIMERA

FUBSKO OTOCIJE

MOG-BAIGRIK

bumbaj's

Mihovinarški šotogaj

MINARJEN MOST

SLAVSKI SIAPOVI

BOJ ALI MANJ NATANČEN ZEMLJEVID
GRUŠČA
(nikar ga ne uporabite za načrtovanje podčtenic)

PREGRADNA

TOVARNA VILIC

REKA ČYEKAVA

MOGOČNA

PILOV GRAD

KOPLJE

TORRBORO

Samotni jadralec

»ZOBAAATAAA KRAAAVAAA!« je zavpil Podo, ko je s palico usekal po najbližjem drevesu v hosti Glipovega loga. Staremu piratu so zažarele oči in kot kapitan ladje ob jamboru se je postavil ob vznožje drevesa. »Zobata krava! Brž! Na drevesno hišo!«

Nedaleč stran je skozi viseči mah švistnila puščica in se zapičila v leseno desko, okrašeno z risbo z ogljem, ki je prikazovala renčečega Strupnika. Puščica je štrlela iz Strupnikovega gobca, njena konica pa je še vedno nihala od sile udarca. Tink je spustil lok, poškilil, da bi videl, ali je zadel tarčo, in se sploh ni zmenil za dedka.

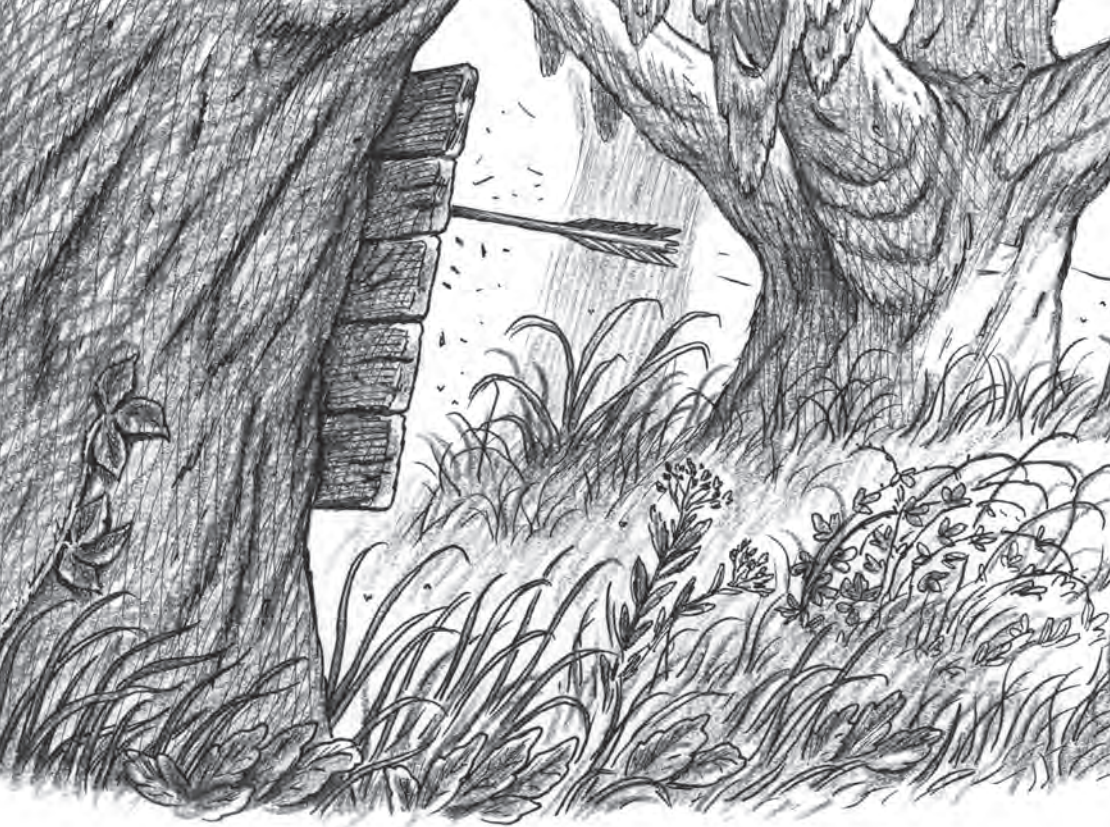
»ZOBATAAAA – oj! Odličen strel, poba – KRAVA!«

Podo je zamahnil po drevesu in Nia je pohitela po vrvni lestvi, ki je vodila do lopute na tleh drevesne hiše Nogavičnika Pita. Navzdol je segla onogavičena roka in jo povlekla skozi odprtino.

»Hvala, Artam,« je rekla in se še vedno oklepala njegove roke. Pogledala ga je v oči in dvignila brado, čakajoč, da ji odgovori.

Nogavičnik Pit, čigar pravo ime je bilo Artam P. Wingfeather, jo je pogledal in lovil sapo. Z enim očesom je trznil. Videti je bilo, kakor da jo želi ucvreti, kot je to storil vedno, ko ga je poklicala po krstnem imenu, toda Nia ni spustila njegove roke.

»Nnnn-i za kaj ... *Nia*.« Vsaka beseda je terjala napor, zlasti njeno ime, toda zvenel je manj ubrisano kot prej. Še pred enim tednom je ob omembi imena »Artam« čisto pobežljaj – zavreščal je, se po vrvni lestvi pognal navzdol in za več ur poniknil v gozdu.

Nia je spustila njegovo roko in skozi odprtino na tleh pokukala k očetu, ki je še vedno udrihal po drevesu in bevskal o neizbežnem jurišu zobatih krav.

»Pridi, Tink!« je rekel Janner.

Ko je stekel k Lili, ki je sedela okobal na svojem psu, Kepici, mu je pod roko zarožljaj tul s puščicami. Kepica, ki je bil zaradi svoje velikosti konja tako nevaren kot katera koli zobata krava v gozdu, je zasopihal in zamahnil z repom. Tink je le nerad spustil svoj lok in sledil, pri tem pa oprezal za znamenji zobatih krav v gozdu. Brata sta presenečeni Lili pomagala zlesti s psa in vsi trije so pohiteli k lestvi.

»KRAVE, KRAVE, KRAVE!« je vpil Podo.

Janner je Tinku in Lili sledil po lestvi navzgor. Ko so bili vsi varno v notranjosti, se je Podo povzpел skozi odprtino in zapahnil loputo.

»Ni slabo,« je rekel in bil videti zadovoljen s sabo. »Janner, prihodnjič boš moral brata in sestro hitreje povleči za sabo. Če bi se na nas spravila prava krava, mogoče ne bi imel časa, da bi ju spravil do lestve, preden bi njeni slinasti zobje začeli puliti tvoje nežno meso ...«

»Očka, *lepo te prosim*,« je rekla Nia.

»... in ga trgati s kosti,« je nadaljeval. »Janner, če je Tink preveč trmast, da bi spustil iz rok, kar pač počne, je tvoja naloga, da ga prepričaš. Si slišal?«

Janner je zardel v lica in se otepal nuje, da bi se branil. Vse odkar so prišli v Pitovo drevesno hišo, je bilo urjenje v obrambi pred zobatimi kravami vsakodnevni dogodek in otroci so postopoma nehali panično vreščati, kadar je Podovo vpitje zmotilo sicer spokojen gozd.

Odkar je Janner izvedel, da je Varuh prestola, si je prizadeval, da bi resno vzel odgovornost, ki pritiče varovanju kralja. Zaradi materinih zgodb o Pitovem imenitnem slovesu Varuha prestola na Aniri, je bil ponosen, da pripada starodavnemu izročilu.¹ Težava pa je bila v tem, da

---

1. Na Aniri je prestolonaslednik drugorojenec, ne prvorojenec. Najstarejši otrok je Varuh prestola, ki ima pred vsemi drugimi čast in odgovornost varovati kralja. Čeprav to povzroča hudo zmešnjavo med navadnimi otroki, ki nekega dne odkrijejo, da so pravzaprav člani kraljevske družine v izgnanstvu (glej *Na robu Temnega morja teme*), se je ta ureditev Anircem od nekdaj zdela dobra. Kralj je vselej imel zaščitnika, Varuh prestola pa je zasedal častivreden položaj v kraljestvu.

bi moral varovati svojega mlajšega brata Tinka, ki je bil Véliki kralj. Janner ni bil zavisten; nobene želje ni imel, da bi komur koli vladal. Toda včasih se mu je zdelo čudno, da bi bil ta koščeni, zaletavi brat kralj, še manj pa kralj bajeslovnega Lesketavega otoka Anire.

Janner je skozi okno strmел v gozd, ko je Podo še kar dolgovezil in mu govoril o odgovornosti varovanja brata, o številnih nevarnostih hoste Glipovega loga, o tem, kaj bi moral med nedavno vajo v obrambi pred zobatimi kravami storiti drugače.

Janner je pogrešal dom. V dnevih po begu iz Glipovega loga in prihodu v Pitov grad je bil njegov čut za dogodivščine vzbujen. Navduševala ga je misel na dolgo popotovanje v Ledene prerije, bil je tako vznemirjen, da je le stežka zaspal. Ko je le zaspal, je sanjal o prostranih snežnih zametih pod zvezdami, ki so bile tako ostre in svetle, da bi ob dotiku pritekla kri.

Toda tedni so minevali – ni več vedel, koliko jih je bilo – in njegov občutek za dogodivščine se je globoko uspaval. Pogrešal je utrip življenja v koči. Pogrešal je tople obroke, počasno spreminjanje pokrajine ob menjavanju letnih časov in družino ptic, ki je gnezdila v duplini nad vrati, kjer so skupaj s Tinkom in Lili vsako jutro in vsak večer pregledali drobna modra jajca in potem mladiče, dokler niso nekega dne s potrtem začudenjem zrli v prazno gnezdo in se spraševali, kam so odšle ptice. Toda ti dnevi so minili, tako gotovo kot poletje, in naj mu je bilo to všeč ali ne, koča ni bila več njihov dom. Pa tudi Pitova hiša ne. Ni bil prepričan, da sploh še ima dom.

Podo je še kar nakladal in Janner je znova začutil žgočo nejevoljo v prsih, ko je spet poslušal, kar je že vedel. A je držal jezik za zobmi. Odrasli si ne morejo pomagati. Podo in mati sta mu v dvanajstletno glavo vbijala nauke, dokler ni postal pobit in se ni imelo smisla upirati.

Začutil je, da se Podova tirada bliža koncu, in se prisilil k poslušanju.

»... to je nevaren kraj, ta gozd, in marsikoga je požrla kakšna beštija, ker ni bil dovolj pozoren.«

»Ja, gospod,« je kar najbolj spoštljivo odvrnil Janner. Podo se je nasmehnil in mu pomežiknil, Janner pa mu je kljub vsemu vrnil nasmeh. Posvetilo se mu je, da Podo natančno ve, kaj si misli.

Podo se je obrnil k Tinku. »Res odličen zadetek, poba, pa tudi risba Strupnika na tisti deski je odlično delo.«

»Hvala, dedek,« je rekel Tink. V trebuhu mu je zakrulilo. »Kdaj bomo zajtrkovali?«

»Poslušaj, poba,« je rekel Podo. Namrščil je košate obrvi in Tinka srepo premeril. »Ko ti brat reče, da moraš priti, moraš vse spustiti iz rok, kakor da gori.« Tink je pogoltnil slino. »Temu fantu moraš slediti onkraj pečin in v Temno morje, če ti tako ukaže. Vélíki kralj si, kar pomeni, da moraš misliti še na koga drugega, ne le nase.«

Jannerjeva razdražljivost se je razblinila, tako kot zariplost na Tinkovem obrazu. Rad je videl, da ni edini, ki zabrede v težave, čeprav se je malce sramoval užitka ob pogledu na Tinka, ki se je kremžil.

»Ja, gospod,« je rekel Tink. Podo je tako dolgo strmел vanj, da je ponovil: »Ja, gospod.«

»Si v redu, dečva?« Podo se je z nasmehom obrnil k Lili.

Pokimala je in si pramen valovitih las popravila za uho. »Dedek, kdaj bomo odšli?«

Vse oči v drevesni hiši so jo presenečeno pogledale. Družina je več tednov dokaj mirno preživela v gozdu, toda z minevanjem dni se je temu neizgovorjenemu vprašanju čedalje težje izmikala. Vedeli so, da ne morejo ostati za vedno. Brezimni Nergač in Strupniki s Hudirja so še vedno ustražovali deželó Grušč in njihova senca je z vsakim dnem prekrila več Ekarij. Bilo je le vprašanje časa, kdaj bo spet padla na Igibyjeve.

»Kmalu moramo odriniti,« je rekla Nia in zrla proti Glipovemu logu. »Ko bo listje odpadlo, bomo izpostavljeni, kajne, Artam?«

Pit je ob svojem imenu malce poskočil in se z roko za hip pogladil po temenu, preden je spregovoril. »Ko pride mrzla zima, drevesa postanejo gola in mostove je zlahka opaziti, ja. Pajbrž bi porali poditi – morali oditi.«

»V Ledene prerije?« je vprašal Janner.

»Ja,« je rekla Nia. »Strupniki ne marajo hladnega vremena. Videli smo, da se pozimi počasneje gibljejo, celo tu. Upajmo, da jih bo na zamrznjenem kraju, kot so Ledene prerije, čim manj.«

Podo je zagodrnjal.

»Vem, kaj misliš, ampak te možnosti nimamo,« je odločno rekla Nia.

»Kaj misli dedek?« je vprašal Tink.

»To je najina stvar.«

»Kaj misli?« je priganjal Janner, ki se je ovedel, da zveni bolj odraslo kot običajno.

Nia ga je pogledala in se skušala odločiti, ali naj mu odgovori. Tako dolgo je hranila skrivnosti pred otroki, da je bilo Jannerju jasno kot beli dan, da je še vedno le stežka odkrita z njimi. Toda zdaj je bilo drugače. Janner je vedel, kdo je, kdo je njegov oče, in malo se mu je že svitalo, kaj vse je na kocki. Opazil je celo, da mama in dedek cenita njegov doprinos. Dejstvo, da je Varuh prestola – oziroma *zavedanje*, da je Varuh prestola –, je spremenilo njun pogled nanj.

»No,« je rekla Nia, še vedno negotova, koliko naj pove.

Namesto nje je odločil Podo. »Mislim, da moramo storiti več, kot le to, da se prebijemo do Ledelih prerij in se potuhnemo kot družina grbastih krastačev, ki zgolj čaka, da se bo kaj zgodilo. Če ima Oskar prav in je tam na severu res cela kolonija ljudi, ki zavrača življenje pod strupniško nadvlado, in če drži, da se hočejo bojevati, potem nas ne potrebujejo, da bi se oborožili in Strupnike pregnali nazaj na Hudirje. Menim, da morajo dragulji poiskati ladjo in oditi domov.« Obrnil se je k hčerki. »Pomisli, dečva! Vi bi lahko odjadrali čez Temno morje, na Aniro ...«

»Kaj misliš s tem 'vi'?« je vprašal Tink.

»Nič,« je odvrnil Podo in zamahnil z roko. »Nia, lahko bi odšli domov. Pomisli!«

»Tu nimamo več ničesar,« je rekla Nia.

»Prav! Pozabi na Aniro. Kaj pa Globeli? Deset let nisi videla Zelenih globeli in kolikor vem, tja nikdar ni stopila strupniška noga! Sorodniki tvoje mame so morda še tam; mislijo, da si pomrla skupaj z vsemi nami.«

Nia je zatisnila oči in globoko vdihnila. Pit in otroci so strmeli v tla. Janner ni pomislil na dejstvo, da ima morda daljno sorodstvo, ki živi na gričih Zelenih globeli onkraj morja.

Strinjal se je z materjo, da je odhod na tako pot trapast. Najprej bi se morali prebiti mimo Strupnikov v Torrboru, potem proti severu čez Kamnito gorovje do Ledenih prerij. Zdaj pa Podo govori o prečanju *oceana*? Janner ni bil vaje na tak način razmišljati o svetu.

Nia je odprla oči in spregovorila. »Očka, zdaj nam ne preostane nič drugega, kakor da poiščemo pot na sever. Ni nam treba prečiti morja. Ni nam treba nazaj na Aniro. Ni nam treba oditi v Zelene globeli. Na sever moramo, stran od Strupnikov. To je vse. Spraviva otroke varno do prerij in potem zaključiva najin pogovor.«

Podo je zavzdihnil. »Prav, dečva. Že pot tja bo polna preglavic.« Pogled je uperil v Pita, ki je v kotu stal na glavi. »Najbrž boš šel z nami, kaj?«

Pit je zavzdihnil in se zgrudil na tla, potem pa skočil na noge in salutiral Podu. Lili se je zahihitala.

»O ja, gospod,« je rekel in posnemal Podovo raskavo godrnjanje. »Pripravljen sem oditi, ko bodo Featherwigsovi pripravljene. Vem celo, kako priti do Ledenih prerij. Tam sem že bil, tega je že davno – ni kaj videti, razen leda in prerij, led pa je ves bel in zaslepljujoč in mrzel. Tam je zelo mrzlo. Ledeno.« Pit je globoko in zadovoljno zavzdihnil in zaploskal z onogavičenimi rokami. »V redu! Gremo!«

Odpahnil je loputo in skočil skozi odprtino, še preden bi ga Podo ali Igybyjevi lahko ustavili. Otroci so pohiteli k loputi in gledali, kako je zdrsnil po vrvi lestvi in odkorakal proti severu. Kepica je iz dupline v velikanskem ustroju drevesnih korenin, kjer je običajno spal, privzdignil velika mahedrava ušesa, ne da bi dvignil glavo s šap in pogledal za Pitom, ki je poniknil v gozdu.

»Vrnil se bo, ko bo ugotovil, da nas ni,« je rekla Lili z nasmeškom. S Pitom sta ure in ure brala zgodbe ali pa je on poplesoval naokoli in pri tem zamahoval z onogavičenimi rokami, ona pa je igrala na fruloliro. Zdelo se je, da Lilijina navzočnost zdravilno vpliva nanj. Kadar sta bila skupaj, je njegovo drgetanje jenjalo, njegove oči so nehale begati sem in tja, njegov glas pa je postal globlji in manj napet. Ob njegovem močnem in prijetnem zvoku je Janner vendarle verjel materinim zgodbam o junaških dejanjih Artama P. Wingfeatherja na Aniri pred Vélíko vojno.

Edini negativen vidik Lilijinega in Pitovega prijateljstva je bil ta, da je bil Podo ljubosumen. Preden je Nogavičnik Pit vstopil v njihovo življenje, sta imela Podo in Lili posebno vez, deloma zato, ker sta imela oba le eno zdravo nogo, in deloma zato, ker med dedki in vnukinjami obstaja starodavna naklonjenost. Nia je Jannerju nekoč povedala, da deloma tudi zato, ker je Lili zelo podobna babici Vendolini.

Medtem ko so otroci gledali Pita, ki je korakal stran, je drevesno hišo na hitro oplazila senca, ki ji je sledil visok, prijeten zvok, kot *ding* velikanskega zvona, po katerem udari drobno kladivce.

»Samotni jadralec,«² je rekla Lili. »Jutri je prvi jesenski dan.«

»Očka,« je rekla Nia.

»Aa?« Podo je srepro gledal skozi okno v smeri, kamor je odšel Pit.

»Mislim, da je čas, da odrinemo,« je rekla Nia.

Tink in Janner sta se spogledala in se nasmehnila. Vse domotožje je izginilo. Po tednih čakanja jih je čakala dogodivščina.

2. Na Ekarjah zadnji dan poletja uradno naznani let samotnega jadrarca, velikanske zlate ptice, ki s svojim razponom kril prekrije celotna mesta z vznemirljivo migetavo senco, ko v dolgi, vzpenjajoči se spirali obkroži planet. Ko doseže severni pol Ekarij, prezimi do pomladi, nato pa v obratni smeri ponovi pot.

Soba številka osem v Eni in edini krčmi (edini krčmi v Glipovem logu)

Ko je samotni jadralec preletel Pitovo drevesno hišo, se je njegova senca pomaknila nad Joeja Šusterja, lastnika Ene in edine krčme (edine krčme v Glipovem logu), ki je z obrazom navzdol ležal v blatu in pre-magoval solze. Njegova žena Adica je v grozi opazovala s prednjih vrat krčme. Ko je Strupnik s svojim škornjem še močneje zavrtal v Joejev hrbet, si je z rokami pokrila usta, da bi zadušila krik.

Dan je bil jasen in vetroven. Veter je po ulicah raznašal listje in suho dračje, da se je zagozdilo v nišah uničenih mestnih hiš. Pred nekaj tedni je okrožje Glipovega loga razdejala mogočna nevihta, ki se je kot apokaliptičen topot Stvarnikovega škornja spustila nad Grušč. Ferini-jina cvetličarna je izgubila streho in stavbo je poplavilo deževje. Nekaj zgradb je zravnalo z zemljo in dele Glipovega loga pustilo v ruševinah. Druge zgradbe, kot so Ena in edina krčma, Knjige in kotički in mestna jetnišnica so preživele, kot žalostni opomniki mesta, ki je nekoč tiho in spokojno ležalo na robu pečin.

Joe se je skremžil in uspelo mu je spregovoriti. »Ne, moj gospod. Nisem jih videl. Prisežem.«

Strupnik je Joeja z ročajem meča udaril po glavi – močno, a ne dovolj, da bi ta izgubil zavest. Iz Adičinih ust se je izvil krik in Strupnik je zmajal z glavo in Adico premeril s hladnim pogledom. Joe je začutil, kako se hla-

den, vlažen rep vleče čezenj, ko je Strupnik stopil mimo njegovega telesa in se povzpел po stopnicah do sprednjih vrat krčme. Adica je zakričala, ko je Strupnik planil skozi nihajna vrata in jo zgrabil za tilnik.

»Ti pa, sssmrđljivo ženšče,« je zarenčal in si zatisnil prezirljiv nos, da ne bi kozlal.³ »Poglej starega Hika v oči in mu povej, ali ssi videla Igi-byjeve ali kaj ssslišala o njih in tistem odurnem možakarju, ki je nekoč imel knjigarno, Oskarju Retipu.«

Adica je prebledela in vztrepetala, ne da bi bila sposobna spregovoriti ali odvrniti pogleda z dolgih strupnikov, ki so stvoru štrleli iz ust, iz njih pa je mezel strup.

»Tale ni za nobeno rabo, Hik,« je zaklical še en Strupnik, ki je veselo opazoval z ulice. »Preveri, kaj se zgodi, če jo ugrizneš.«

»Oj!« je zaklical drugi. »Zato pa imaš strup v zobeh, ne?«

Joe Šuster se je dvignil na kolena in sklenil roke. »Prosim, gospodje! Nikar ne poškodujte moje Adice. Ničesar ne ve. Pa jaz tudi ne, prisežem.« Poskusil je umiriti glas, ampak ko je zagledal ženin blede obraz tik ob Strupnikovih zobeh, to ni bilo mogoče. »Prosim.«

Strupniki s Hudirja so neznansko uživali, ko so gledali Joeja in njegovo ženo, ki sta se plazila, in začeli navijati, naj Hik žensko ugrizne. Hik se je zarežal in odprl gobec. Strupnika sta se mu podaljšala in iz nji-ju je brizgnil droben curek strupa ter Adičino bluzo prepredel z vrelimi, sikajočimi ožganinami. Adica je zavila z očmi, njene veke so vztrepetale in Joe je molil, da ne bo pri zavesti, ko jo bo Strupnik ugriznil. Postala je mlahava, sesedla se je v stvorovem primežu.

Globoko iz notranjosti Ene in edine krčme se je oglasil dolg žvižg. Joe je medlo prepoznal zvok čajnika na štedilniku v kuhinji.

Adičine oči so vztrepetale. »Čaj je nared,« je zamomljala in Joe je v preblisku navdiha skočil na noge.

---

3. Adica Šuster je glede na človeška merila pravzaprav zelo lepo dišala. Njeno kuhanje so v Glipovem logu slavili kot najboljše na Grušču in kadar ni dišala po pečenki in pompirju ali muhasti mineštri, je vselej pazila, da si je na vrat in roke obilno nanesla parfum cvetnih listov. Ta parfum je verjetno smrad, ki ga je omenil Strupnik.

»Čakajte!« je zavpil.

»Kaj?« je zarenčal Hik. »Si sse nenadoma ssspomnil, kje so Igibyjevi?«

»Ne, gospod, ampak če moje Adice ne bo več, kdo vam bo kupal žmurgljevo kašo? Nihče na Grušču ne zna narediti take mineštre kot Adica Šuster. Pa pita iz mušic? In smrdljiva žrelnica, posuta s ščipalkami?«⁴

Hik je okleval. Drugi Strupniki so nehali zganjati kraval, glave so nagnili vstran in Joeja in Adico ugledali v novi luči. Razen žvižganja čajnika je bilo vse tiho. Joe si je obrisal roke v predpasnik in se spogledal z ženo. Vlil ji je nekaj moči, da je rekla: »M-m-moja enolončnica iz smrčkov je pošastno dobra, gospod.«

»Prav,« je rekel Hik.

Spustil je Adico, ki se je sesedla na tla. Joe je pohitel k njej in jo poljubil na čelo.

»Uh,« je rekel Strupnik. »Če do sončnega zahoda ne dobim krožnika te enolončnice iz smrčkov, bom dokončal, kar sem začel.« Strupniki so zasikali, zarenčali in se v znak strinjanja zahahljali. »Če kaj izveš o Retipu ali Igibyjevih in tega ne poveš Hiku, ti nobena količina hrane ne bo mogla rešiti sssmrdljive kože.«

Joe in Adica sta pohitela v kuhinjo, kjer sta se takoj lotila priprave enolončnice iz smrčkov, katere ime si je Adica izmislila na samem kraju. Joeja je poslala ven, da bi nabral toliko glodavcev, kot je le mogoče, saj bi jim ona potem lahko odstranila majhne črne smrčke.

Joe jo je poljubil in se Stvarniku zahvalil, da sta oba še živa. »Kmalu se vrnem, ljubica,« je rekel.

Predpasnik je obesil na naslonjalo stola in si nataknil škornje, vendar je z roko na kljuki obstal. Pokukal je skozi okno, ki se je odpiralo na dvorišče za hišo. Nobenega Strupnika ni videl.

---

4. Joe se je spomnil kupčije, ki jo je Nia Igiby sklenila s poveljnikom Normom, saj mu je vsak teden pripravila mesno štruco s črvi. S tem ni le obvarovala svojih otrok pred mestno ječo in Črno kočijo, temveč si je zagotovila tudi nekakšno imuniteto pred Strupniki, ki so bili preveč leni, da bi si kuhali in so takšne jedi cenili skoraj tako visoko kot zlato, dragulje in pobijanje.

Odlomek iz Prve knjige, kot sta ga v himerščino prevedla Oskar N. Retip in Nia Igiby Wingfeather.

Zgodilo se je, da je Jurgnov sin, dedič znajskega kralja, obležal pokončan od Omerjeve roke.

Jurgnov sin je bil prepričan, da hoče Omer Anirski, Draynov sin, škoditi znajem, zato se je z njim bojeval na obali velikih Južnih gora. Omer je znaja prenaгал, vendar ga ni ubil in je zdrvel po gori navzgor do Jurgnove dvorane, dvorane znajskega kralja, saj ni hotel, da bi mladi znaj umrl. Omer se je zbal za svoje življenje in Jurgnu ni povedal, da je prav on ranil sina znajskega kralja. Povedal mu je o skrivnosti zdravilnih kamnov v Osreju sveta, o kamnih, ki so greti dneve in odpirali oči, o kamnih, ki jih je Stvarnik, ko je nastal svet, prižgal z življenjem.

Tisti, ki bi našel holoré, bi morda lahko rešil mladega znaja, mu je povedal Omer, in tako so Jurgen in njegovi znaji začeli kopati. Fraskali so skozi plasti granita in marmorja, apnenca in kamnitih robov, skozi reke, hladnejše od ledu, skozi kamen, tako vroč, da je brblotal, dokler se gore na koncu niso sesule, ker so bile njihove korenine votle in šibke.

Nato so se zatresle skale in zemlja se je razklala. Globočine je zalila močena voda in premaknila mesta kot nezasicirane ladje. Celine so prekrili veliki valovi in pokopali ljudstva in njihove zgodbe. Za vedno so utihle pesmi. Jurgen, ne da bi se zavedal uničenja nad sabo, je kopal še globlje, nazadnje je zarezal v votlino, ki je imela tako visok strop, da se je z oblakov vsulo deževje in so se bliskale strele, o ja, celo v votlini v kamnu so se lesketali dragulji kot zvezde v vesolju. Stene so se bleščale od vzorcev neverjetne lepote, sanjavi vrtinci in drzne črte — dražest, ki je govorila o starodavnih in čudovitih skrivnostih. In Jurgen je vedel, da je Stvarnik hodil po globočinah, kjer so nastali prvi študenti na svetu, in pod njegovimi stopali sta se širila holoré in holočel kot od sonca ožarjeni tlakovci. Tam je Stvarnik vsadil silo, ob kateri zacveti drevo in se menjavata plina in oseka; tam je s smehom spravil v življenje pesem, ob kateri se zberejo oblaki, da bi zalili kalečo prst in s snegom pokrili gorate krone; tam je ležala čarovnija, ki je na Ekarjah povzročala utripanje srca, ki ne bo jenjala vse do zadnjega dne, kajti tako je dejal Stvarnik in tako bo.

Jurgen, znajski kralj, je vpricho svojih znajev zasadil zobe v svetel kamen in odstranil dva prodnika, drobni iskrici sonca. Pohitel je navzgor, da bi rešil svojega ranjenega dediča, a glej, našel ga je mrtvega in svoje kraljestvo zdroljeno v prah. Obžaloval je svojo neumnost in povesil svoja krila, znaji pa so se skrčili. Na Ekarjah je zadonela tožba, saj je na oceanskem dnu ležalo veliko trupel. Celo veliki povodni konji, prebivalci Głobochin, so Tenno morje teme napolnili z žalostinkami, saj so lebdeli nad oceanskim dnom in so poznali zlo in smrt številnih.

Tako se je končala Prva doba.

To je zgodba, kakršno so vselej pripovedovali.

Toda to ni prava resnica.

Nak, to zlo je na svet prineslo izdajstvo, izdajalcu pa je bilo ime Viljem, bil je Dwayneov drugi sin, Omerjev brat.

Bil je Izgnani Viljem, ki je iskal moč holoreja in je vedel, da mu oče Dwayne nikdar ne bi pokazal poti v globočine, kjer je hodil v družbi Stvarnika. Zato se je Izgnani Viljem preoblekel v Omerja. Ko je šel Omer po opravkih, je Viljem ukradel bratovo orožje in vzel njegov meč. Odplul je do Južnih gora in Omerjev meč zasadil v mladega znaja, Jurgnovega dediča. Izgnani Viljem je pohitel v dvorano znajskega kralja in se pretvarjal, da je Omer, zato je Jurgna ukanil. Fovedal mu je o zdravitnih kamnih, saj je načrtoval, da bo znajskemu kralju sledil v osrčje sveta in izvedel za številne skrivnosti.

Toda Izgnani Viljem ni predvidel, da se bodo gore zrušile in bo pot za vselej zapečatená. Izgnani Viljem je bil tisti, ki je opustošil svet in prav on je razširil laž, da je to storil Omer. Stvarnik to ve in bo poskrbel za maščevanje.

To je moja priprošnja, saj sem Omer, Dwayneov sin in sam hodim po svetu. To piše moja roka, ne roka kogar koli drugega.

Tradicionalna globelska otroška pesmica o zloglasnem Viljemu, Dwaynovemu sinu, iz Fenc̣erjevih *Strašnih pravljic in duhov*.

Izgnani Viljem

Izgnani Viljem, Izgnani Viljem.
Pod posteljo ti diha za ovratnik,
čaka, da zaspiš in se prikrade v misli,
zatemni sanje, da si zaželiš smrti,
globoko pod rušo na pokopališkem klancu.

Izgnani Viljem, Izgnani Viljem.
Žgečka te po vratu kot pajkova mreža,
smrdi kot znoj smrčee svinje,
stresa te, da rožljajo kosti in šklepeta hrbtenica,
v temi se hahlja na okenski polici.

To je Izgnani Viljem, to je on,
dvignite senčila in prižgite svetilko!
Razsvetlite prostor in zbudite tabor!
V srcu vlada panika, čelo je preznojeno!
Tamle v kotu je, preži nate, da te pokonča ...

Dvigneš senčilo, tema se razkadi.
Z očmi begaš po sobi, iščeš zlohoten smeh,
v podobi hudiča v kupu perila,
v temni podobi nizkotnega zlobneža.
Tvoj glas zavrešči: »O, Izgnani Viljem!«

A to je le srh, to ni Izgnani Viljem!
Je senca drevesa na steni sobe,
je škripanje tal v kletnih prostorih,
je cvilež miši na tleh, nič drugega.
Ni Izgnani Viljem. Utihni, miruj.

»Pitov grad« iz skicirke Kalmarja Wingfeatherja

Upodobitev frulolire, ki je pripadala Madiji, kraljici Anire. Ista frulolira je pozneje postala last Lili Wingfeather, Deklice pesmi z Lesketavega otoka.

Iz skicirke Kalmarja Wingfeatherja

NORI POBEGI. BREZUPNO POPOTOVANJE. IN STRAŠNI STRUPNIKI S HUDIRJA.

Janner, Tink in Lili Igiby so bili prepričani, da so navadni otroci z navadnim življenjem in navadno preteklostjo. Ampak zdaj vedo, da so v resnici izgubljeni anirski dragulji, dediči legendarnega kraljestva onkraj morja, zato jim nenadoma vsakdo streže po življenju.

Da bi Igibyjevi preživel, morajo pobegniti na varno v Ledene prerije, kamor jim kuščarski Strupniki s Hudirja ne morejo slediti.

Ampak naprej se morajo izogniti pošastim iz hoste Glipovega loga, uiti tatinskim Nabrežnikom z Vzhodnega okljuka in pobegniti iz srhljive Tovarne vilic.

Še bolj nevarna pa sta ljubo-
sumje in zagrenjenost, ki gro-
zita, da jih bosta razdvojila;
Janner in njegova brat in ses-
tra morajo kruto spoznati, da
je ljubezen domačih pomemb-
nejša od vsega drugega.

ANDREW PETERSON je priznani glasbeni izvajalec, avtor številnih skladb, pa tudi avtor nagrajenih knjig *Sage o rodbini Wingfeather*. Med drugim je tudi ustanovitelj organizacije *The Rabbit Room*, ki spodbuja ustvarjalnost v družbi skozi zgodbe, umetnost in glasbo. Z ženo Jamie imata tri otroke in živita v Nashvillu.

ZALOŽBA
DRUŽINA